

Téli eső fölszáradása a Városligetben

keleten van egy gomolyfelhő
kétszáz éve pont ugyanott
van benne valami mítoszkeltő
idegenség a kutyám is ráugatott

nem akart senki lakást vele szembe
kimaradt ez a tér kihagyta a város
fái alá csak a hetvenötös troli megy be
mint óriás fogasokhoz egy ruhatáros

telente estefelé ködök tekeregnek
földre szorítják őket a fák
semmi se néz ablak se keletnek
hajnali napfényt senki se lát

reggelre eső és köd-szorítás
elmúlik a harcuk félbemarad
nem törvény az csak régi szokás
hogy keletre nézni mégse szabad

fölszáradtak a tegnapi tócsák
oldva a hold pora hátramaradt
fölsöprik majd vagy fölporszívózzák
fölszórják vele a holnapi havat

Óda az Éjszakához

Na jól van, Éjszaka, megvoltál
te is, megveregetem a vállad.
Nincs mit a szemedre vetnem.
Vittél, hurcoltál veszélyes
helyekre, mutattál őrülteket,
itattál, bevontál ragyogással.
Kivilágítottad, fölnagyítottad
körülottem a várost. Nézetnél
velem hirtelen jelképezzé
váló tájakat, ez ajándék volt,
néha ilyenkor lényegtelen férfiakat
állítottál mellém, ez pedig vicc.
Kinyitottál tiltott ajtókat,
körbeszaglászattál valami
nyálkás kis aljasságot a sötétben,
és hagytad, hogy beköltözzön.

De most, sajnos, nappalodik.
Neked nincs már sok hátra,
én még élhetek pár évtizedet.
És tisztán fogok átérni
a túloldaladra, elárullak, Éjszaka,
az emlékedet is megtagadom.
A kis aljasság évek múlva,
már mint kifejlett Bűn, a
nyomomba szegődik, néha
megpaskolom a busa nagy fejét.
Velem marad, napi háromszor
megsétáltatom, és minden reggel
kap majd enni is.

Árnyjáték

Sötét van a földszinti szoláriumban,
de a házunk a túlsó partról is látszik,
mert ki van világítva a lelkünk.

Egy képlet kéne, ami a poklot fejezi ki
a három hatványaként, hogy rajta
keresztül megleshessük azt a szegény kis
Gonoszt anélkül, hogy bántanánk.

Leendő emlékeim, az emberek már
semmit nem mernek kérdezni az öregektől.

Este varázsütésre minden fényből lesz,
ami addig kőből vagy betonból volt.
Sok kicsi fényponttá változik a város,
a Duna pedig színes hullámvonalakká.

Ilyenkor működik a sötétség,
mint hajnalban a feketerigó.

A Hercegi Átvonulás

Már fél háromkor csöndre intik
a lelátókon a turistacsoportokat.
Már háromnegyedkor megkapta
mind a méregdrága frissítőt.
Akkor megjelenik a Herceg
és kísérete, sietősen ellépkednek
a lelátók között, és mire hármat
kondul a harang, hírük-hamvuk
sincs.

A biztonságiak megkezdik
a tömeg feloszlását, és mindenki
elégedetten távozik a kordonok
között.

Jelentés a türannosznak

Arcadiában, a galantéria
és kecsesség idilli földjén
fölállítottuk az első
traktorgyárat.

Atlantiszban, a bölcsesség
és a mágia ősi városában
beindítottuk az első
szappanoperát.

Betlehemből, az egyes számú
tiltott zónából folyton szökést
kísérlelnek meg a... csak tudnánk,
hogyan kicsodák!

Ő

Mikor belépett és letette a kardját,
és körbehordozta a tekintetét és figyelt,
és odament a pulthoz és koccintott
(az nem látszott, hogy kivel),
és levette a kalapját és megrázta,
és két vízcsepp esett a padlóra,
és kéményseprőt látott és gombot csavart,
és fagyöngy volt fölötte és kilépett alóla,
és lovagolt és átugratott egy szénaboglyán,
és arra gondolt, rohadt alak lett-e,
és nevetett, mert persze tényleg az lett,
és nyílpuskával lőtt a feszületre,
és szinkronizálta Zeust, mert pösze volt,
és megkérdezte, mi értelme csinálni,
és negyvenévesen fogszabályzót tetetett föl,
még nem tudta, hogy meg fog halni.

Félelem az elkerülhetlentől

Ma kettőt villant fölöttem az ég,
egyet értem, egyet a fiaimért.
Hajnalra egy kihalt városba értem,
feltárhatatlanul sok lelettel az aszfalt
alatt. Egy kiszáradt csatorna alján
emberek szobrai álltak, elsüllyesztették
őket, hogy eltűnjenek, de aztán
az elsüllyesztők hamarabb tűntek el.
Körbemáskáltam, vártam valami
jelre, tanácsra, parancsra. Jött egy
feketerigó, énekelt, és csurom vér
volt az egyik szárnya.